

[Finansministeren.]

aabenbart havde bidt sig fast i et bestemt Underskudstal, nemlig 20 Mill. Kr. — han budgetterede altid 20 Mill. Kr. i Underskud —, og dette har formentlig ogsaa, samtidig med Ønsket om at vise saa godt et Resultat som muligt, været Grunden til, at Finansloven for 1929—30 blev budgetteret med et Underskud paa ca. 20 Mill. Kr., hvad der jo altsaa fra Administrationens Side allerede den Gang ansaas for at være alt for lidt. Jeg tror ikke, at disse Oplysninger, som blev fremført i Gaar, kan rokkes, og de er i hvert Fald ikke rokket af de Udtalelser, som er fremsat i Aften af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at jeg havde godkendt Budgetteringen af Statsbanernes Indtægter i 1929—30 ved det Budgetforslag, der blev forelagt her i Efteraaret. Nej, saa langt fra var det godkendt; det var ikke godkendt af Ministeren for offentlige Arbejder og heller ikke godkendt paa nogen Maade i det Forslag, som blev fremlagt. Der var jo netop Indtægterne fra Personbefordring sat ned, fordi enhver kunde vide, at det var nødvendigt. Samtidig var der sket en Forhøjelse af Udgifterne til Godsbefordring grundet paa de Oplysninger, man paa det Tidspunkt havde. Men saa var der en Ting, som var taget i Betragtning samtidig, og det var dette, at naar Indtægterne paa eet Punkt steg, fordi man mente, der vilde blive øget Trafik, lod man samtidig Udgifterne stige, medens det derimod var Indtægterne, man manøvrerede med, den Gang Finansloven blev lagt i 1929—30. Man forhøjede Indtægterne, men forudsatte, at Indtægterne kunde stige meget betydeligt, uden at Udgifterne paavirkedes deraf, og denne Budgettering tror jeg ikke, at man skal staa frem og anbefale som prisværdig her i dette høje Ting. Nej, det ærede Medlems Forsvar for sin Budgettering overbeviser ikke, og enhver, der vil betragte Tillægsbevillingslovsforslaget her — det var jo Udgangspunktet —, vil ogsaa være klar over, at der er underbudgetteret paa adskillige Omraader, hvor man godt kunde vide Besked med Udgifternes Størrelse, men hvor man af visse taktiske Hensyn har holdt Udgifterne nede, for at Budgettet kunde komme til at se saa meget bedre ud. Nu har, som sagt, den gode Skæbne bedret alt dette, idet der er skabt et betydeligt Overskud. Tillægsbevillingsloven har reddet Finansloven og derved muliggjort, at der kan komme

et godt Regnskabsresultat ud af det, og det er der ingen Grund til at beklage, og allermindst skal jeg beklage det. Jeg maa i dette Øjeblik — det er min Pligt — se paa Statens samlede Økonomi, og selvfølgelig kan det kun være heldigt, at Tillægsbevillingslovens Indtægter har været af en saadan Art, at de har kunnet redde den uforsigtige Budgettering og formentlig ogsaa kan frembringe et Overskud paa Driften. Det maa alle være glade ved, og jeg er den, der vil være mest glad ved dette Resultat, men det rækker ikke ved den Kendsgerning, at det ærede Medlem havde været uforsigtig ved sin Budgettering, da Finansloven for 1929—30 blev forberedt.

Jeg skal ikke komme ind paa yderligere Udtalelser fra anden Side, jeg tror ikke, der er synderlig Grund for mig dertil, idet de Spørgsmaal, der er drøftet, ikke i særlig Grad vedrører specielt Finansministeriets Forhold. Men jeg skal gøre en eneste Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, som omtalte Restaurationsskattens Afskaffelse og den delvise Erstatning derfor ved Indførelse af en Om sætningsafgift for stærke Drikke. Det ærede Medlem sagde, at det, der var sket dér, det var det, at der var indført et meget stort Kontrolapparat, og det var jo ogsaa noget, der blev stærkt fremhævet under denne Lovs Behandling fra de Partiers Side, der ikke vilde stemme, men heller ikke havde saa meget Mod, at de vovede at stemme imod Loven.

Derom vil jeg sige, at det Løfte, jeg gav, at der skulde blive forhandlet fra Administrationens Side med Erhvervsorganisationerne, inden man fastslog, hvilke Kontrolregler der skulde gælde for Opkrævningen af den Afgift, der var Tale om, er opfyldt. Jeg skal tilføje, at under disse Forhandlinger er der opnaaet fuldkommen Enighed mellem Erhvervsfolkene og Administrationen om den Maade, det kan ske paa, den Maade, som er den letteste for Erhvervene. Der er fra Erhvervenes Side ikke fremsat Ønsker og Krav med Hensyn til denne Ordning, som ikke kunde imødekommes fra Administrationens Side, og som ikke er imødekommet. Jeg tror, at man derfor kan fastslaa, at al denne Tale om hele dette overordentlig udviklede og generende Kontrolapparat maa ophøre. Det hele er sket under saa enkle og lidet generende Former, som det har været muligt. Erhvervene har selv erklæret sig tilfredse med de Former, der nu er blevet fastslaaet.